ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ὁ Βάγνερ καὶ ὁ ἀριθμὸς 13.

Σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ μουσικοῦ Ριχάρδου Βάγνερ ἔπαιξε ὁ ἀριθμὸς 13. Γεννήθηκε ἐν πρώτοις στὸ ἔτος 1813, τοῦ ὁποίου τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν δίνει ἐπίσης τὸν ἀριθμὸ 13. Τὰ γράμματα τοῦ ὀνοματεπωνύμου του ἀποτελοῦν τὸν ἀριθμὸ δεκατρία. Ἡ μελοποίησις τοῦ ἀριστουργηματικοῦ ἔργου του «Ταγχόϋζερ» ἐτελείωσε στὶς 13 Ἀπριλίου 1843, τὸ ἔργο δὲ αὐτὸ ἀπέτυχε οἰκτρά, ὅταν ἐδόθη γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι, στὶς 13 Μαρτίου 1859.

Ὅταν, κάποτε ἐδόθη πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου ἕνα ἐπίσημο γεῦμα στὴ Βαϋμάρη, παρεκάθησαν σ' αὐτὸ 13 πρόσωπα. Κάποιος προληπτικὸς ἀπ' τοὺς προσκεκλημένους τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ κι' ἑτοιμάστηκε ν' ἀποχωρήσῃ, μὰ ὁ Βάγνερ δὲν τὸν ἄφησε λέγοντας, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν ὁ δέκατος τρίτος καὶ ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ μέσα στὸ χρόνο, σύμφωνα μὲ τὴν πρόληψη, πρᾶγμα ποὺ εὐτυχῶς δὲν συνέβη.

Ἡ γενικὲς δοκιμὲς ὅλων σχεδὸν τῶν ἔργων του γινόντουσαν κατὰ τύχη στὶς 13 τοῦ μηνὸς καὶ τέλος ὁ περιφήμος αὐτὸς συνθέτης πέθανε στὶς 13 Φεβρουαρίου...

* * *

— Ἕνα μοναδικὸ πειστήριο.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ Ὀνάϊ τῆς Οὐαλλίας ἔγινε μιὰ πολὺ πρωτότυπος δίκη. Μιαζόταν κάποιος νέος, ὀνομαζόμενος Στῆβενς Γκρὴν, ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχε ὑποβάλει ἀγωγὴ κάποια μὶς Ἔλλεν Στόνς, ἐπειδὴ εἶχε ἀθετήσει τὴν ὑπόσχεσι γάμου ποὺ τῆς εἶχε δώσει.

Ἡ ἐνάγουσα ζητοῦσε ἀπὸ τὸν κατηγορούμενο εἴκοσι χιλιάδες ἀποζημίωσι γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη καὶ γιὰ τὴ ζημία ποὺ εἶχε ὑποστῆ ἐξ αἰτίας τῶν σχέσεων μετ' αὐτοῦ. Ἰσχυριζομένη ὅτι, λόγῳ τοῦ δεσμοῦ των εἶχε ἀπορρίψει τὴν πρότασι γάμου ἑνὸς παμπλούτου γαιοκτήμονος, ὁ ὁποῖος ἔτσι παντρεύτηκε μὲ μιὰ ἄλλη.

Στὸ δικαστήριο ὅμως ἡ μὶς Στόνς δὲν κατώρθωσε νὰ παρουσίασῃ καμμιὰ ἀπόδειξι, ἡ ὁποία νὰ βεβαιώνῃ τοὺς δικαστάς, ὅτι ὁ Γκρὴν τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ γάμο. Αὐτὸς μάλιστα ἐπεστήριξε ὅτι μόνο μιὰ ἁπλῆ συμπάθεια τὸν συνέδεε μαζύ της.

Ἡ μὶς Στόνς ζήτησε τότε προθεσμία εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν γιὰ νὰ προσαγάγῃ τὶς ἀποδείξεις της.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα πράγματι παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο, λάμποντας ὅλη ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἀπὸ πίσω τὴν ἀκολουθοῦσαν τέσσερες ξυλοκόποι, οἱ ὁποῖοι μετέφεραν μὲ κόπο ἕνα τεράστιο πλάτανο ποὺ τὸν εἶχαν ξερριζώσει ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος.

Ἐπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου αὐτοῦ ἦταν σκαλισμένη μιὰ καρδιά, ποὺ τὴν τρυποῦσε ἕνα βέλος, κι' ἀπὸ κάτω χαραγμένα ἀπὸ τὸν ἅπιστο μνηστῆρα τ' ἀκόλουθα λόγια:

«Ἀγαπημένη μου Ἔλλεν, ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου θὰ εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μου!

Στῆβενς Γκρὴν»

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι, οἱ δικαστὰ ἐδέχτηκαν τὴν ἀγωγὴ τῆς Ἔλλεν, ἡ ὁποία ἔτσι κέρδισε καὶ τὴ δίκη.

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ

ΗΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

Μεταξὺ τῶν κοσμημάτων τῆς Τσαρικῆς αὐλῆς συγκατελέγετο μέχρι τῶν ὑστέρων κι' ἕνα πολύτιμο δαχτυλίδι, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία εἶνε ἀρκετὰ περίεργη, γιατί συνδέεται μὲ τὸ συνοικέσιο ἑνὸς ἀπ' τοὺς πρώτους αὐτοκράτορας τῆς Ρωσσίας.

Ὁ Νικόλαος Α', δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Τσάρου, ἐπέρασε κάποτε ἀπὸ τὸ Βερολίνο, ὅπου στάθηκε γιὰ κάμποσες ἡμέρες. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὴ θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου, Καρλόττα, ἡ ὁποία διέτρεχε τότε τὸ 16ο ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα κατεγοήτευσε τὸ ξένο βασιλόπουλο μὲ τὴν καλλονή της καὶ τοῦ ἐνέπνευσε σφοδρὸν ἔρωτα.

Ὁ Νικόλαος ἐξ ἄλλου ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του, μὲ τὸ ὑψηλό του ἀνάστημα καὶ τὰ ἀρρενωπά του χαρακτηριστικά. Ἂν καὶ τὴν περνοῦσε ὅμως μόνο κατὰ δύο χρόνια, φαινόταν πολὺ μεγαλείτερός της, πρᾶγμα ποὺ τὸν ὑπεβίβαζε κάπως στὰ μάτια της.

Ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος εἶχε δηλώσει ἀπὸ καιροῦ στὴ θυγατέρα του, ὅτι ἦταν ἐλεύθερη νὰ ἐκλέξῃ μόνη τὸ σύζυγό της, ἀλλὰ ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα ἔμενε ἀδιάφορη στὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ μεγάλου δουκός. Τὰ αἰσθήματά της δὲ αὐτὰ δὲν ἄλλαξαν καθόλου, οὔτε ἀκόμα ὅταν ἔμαθε τὴν εἴδησι περὶ τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεώς του.

Τὴν παραμονὴ τοῦ ταξειδιοῦ του ὁ Νικόλαος ἐκάθησε ἐπίτηδες κοντά της, ὅταν στρώθηκε τὸ τραπέζι στὸ παλάτι καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπητή μου φίλη, αὔριο πρόκειται νὰ φύγω.

— Λυπούμεθα πολὺ γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί σας, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν ἀναβάλλετε;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, τῆς εἶπε ἐκεῖνος τονίζοντας τὶς λέξεις του.

— Ἀλήθεια; Καὶ τί θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε ἡ πριγκήπισσα μὲ περιέργεια.

— Νὰ μοῦ ὑποδείξετε, πριγκήπισσα, μὲ ποιὸν τρόπο θὰ κατορθώσω νὰ σᾶς γίνω ἀρεστός.

— Ὦ, αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο...

— Πριγκήπισσα, τῆς εἶπε, τότε ἀποφασιστικὰ ὁ μέγας δοῦξ, ἐμελέτησα ἀρκετὰ τὸ χαρακτήρα σας, παρετήρησα τὰ γούστα σας, ἐρωτολόγησα τὶς κλίσεις σας καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι θὰ ζήσετε εὐτυχισμένη μαζύ μου...

— Ὑψηλότατε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη θέλοντας νὰ δώσῃ τέλος στὴ συζήτησι αὐτή, ἕνα ζήτημα τόσο λεπτὸ δὲν μπορεῖ νὰ λυθῇ στὸ τραπέζι...

Ὁ μέγας δοῦξ τῆς εἶπε τότε μὲ φωνὴ συγκινημένη:

— Ἔστω, πριγκήπισσα. Θὰ σιωπήσω. Θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ μοῦ δίνατε μιὰ ἀπόδειξι τῆς συμπαθείας σας. Θὰ ἤθελα δηλαδὴ νὰ μοῦ ἀφήσετε τὸ δαχτυλίδι ποὺ φορᾶτε. Θὰ μὲ καθιστούσατε τὸν εὐτυχέστερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου...

— Τί λέτε; Νὰ σᾶς δώσω τὸ δαχτυλίδι μου μπροστὰ σὲ τόσους ἀνθρώπους; ἀποκρίθηκε ἡ πριγκήπισσα ξαφνιασμένη.

— Κανένας δὲν θὰ σᾶς ἰδῇ. Ἄλλωστε, μιλοῦμε τόσο ἥσυχα, ὥστε κανένας δὲν ὑποπτεύεται τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας. Κρύψτε τὸ δαχτυλίδι μέσα σ' ἕνα κομμάτι ψωμί, βάλτε το στὸ πιάτο σας κι' ἐγὼ θὰ τὸ πάρω ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ τὸ ἔχω σὰν φυλακτό...

— Σᾶς πληροφορῶ μὲ λύπη μου, ψιθύρισε ἡ πριγκήπισσα, ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μου. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι τὸ δαχτυλίδι ἀνήκει στὴ δασκάλα μου, στὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ἀπὸ κληρονομιά. Μοῦ τὸ φόρεσε γιὰ γούστο ἐδῶ καὶ λίγες μέρες κι' ἀπὸ τότε, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, δὲν μπόρεσα νὰ τὸ βγάλω.

— Γιὰ δοκιμάστε καὶ πάλι... Ἴσως αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὸ κατορθώσετε...

Ἡ πριγκήπισσα πράγματι ἐδοκίμασε καὶ ἐπέτυχε. Πρὶν ὅμως ἀποχωριστῇ ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι της, τὸ κύτταξε προσεχτικὰ ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, χλώμιασε ἔλαφρὰ καὶ τέλος ἀφοῦ τὸ ἔκρυψε σ' ἕνα κομμάτι ψωμὶ τὸ ἔβαλε κοντὰ στὸ πιάτο της.

Ὁ Νικόλαος τὸ πῆρε ἀπὸ κεῖ μὲ ἀνυπομονησία, τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ παρετήρησε κι' αὐτὸς μὲ προσοχή. Ἔπειτα ρώτησε τὴν πριγκήπισσα μὲ καταγανὴ ἔκπληξι:

— Εἶδατε τὴν ἐπιγραφή; τοῦ δαχτυλιδιοῦ σας;

— Ναί, πρὸ ὀλίγου τὴ διάβασα, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ μάλιστα. Δὲν τὴν εἶχα προσέξει ὥς τώρα.

Στὸ δαχτυλίδι, τὸ ὁποῖο ἦταν παλαιὸ δῶρο τῆς συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἰου στὴ δασκάλα τῆς πριγκήπισσας, ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφὴ «*Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας*».

Λέκα χρόνια μετὰ τὸ ἀνωτέρω περιστατικό, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος Β' ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στάσι ποὺ γινε ἐναντίον του. Ἔτσι ὁ θρόνος τῆς Ρωσσίας περιῆλθε στὸ μεγάλο δοῦκα Νικόλαο. Ὁ Νικόλαος πῆρε γυναῖκα του τὴν ὡραία Καρλόττα κι' ἔτσι ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ δαχτυλιδιοῦ βγῆκε ἀληθινή. Ἡ Καρλόττα ἔγινε αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας.

λουθοῦσε νὰ πληρώνῃ τὴν Τουρκία, καὶ τὸ κατώρθωσε μὲ πολλὰ δῶρα στὸ Σουλτάνο. Βγῆκε ἔτσι ἕνα φερμάνι ποὺ ἔλεγε, ὅτι ἡ Ἀγόριανη εἶνε ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε φορολογία, ἀκόμη καὶ ἀπὸ κείνη ποὺ εἰσέπραττε ὁ Τοῦρκος τσιφλικοῦχος Ζαΐμης, ὁς πλάο ὁς κάτοχος τοῦ τόπου, γέρος κι' αὐτὸς τώρα. Ἀλλ' ὁ Ζαΐμης δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ στὸ φερμάνι αὐτό. Ἰσχυρὸς τώρα, ἔχοντας ὁλόκληρο σωματοφυλακή, ἐστενοχωροῦσε τοὺς ἀγαθοὺς Ἀγοριανίτες ζητῶντας μεγάλους φόρους σὲ χρήματα καὶ εἴδη. Οἱ Ἀγοριανίτες ἔκαναν τότε ἕνα εἶδος συνεισφορᾶς, ἐμάζεψαν ἕνα καλὸ ποσόν, τὸ ἔδωσαν στὸν Καλποῦζο, καὶ ἐκεῖνος ἐταξείδεψε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἐμοίρασε μπαξίσια στοὺς Τούρκους ὑπουργοὺς καὶ ἐπέτυχε τὴν καταδίκη τοῦ Ζαΐμη, ὁς παραχούσαντος στὴ Σουλτανικὴ διαταγή. Αὐτὴ ἦταν πειὰ ἕνας θρίαμβος γιὰ τὴν Ἀγόριανη!

Ὁ Καλποῦζος ἐγύρισε κατόπιν στὴν πατρίδα του συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ μποσταντζίδες, δηλ. γενιτσάρους τῆς σουλτανικῆς σωματοφυλακῆς, οἱ ὁποῖοι, (σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν), ἔπιασαν τὸν Τοῦρκο τσιφλικοῦχο, τὸ ἔβαλαν σίδερα στὰ χέρια καὶ τὸν ἐπήγαιναν στὴν Κωνσταντινούπολι, νὰ κρεμασθῇ!

Ἀλλ' ὁ Ζαΐμης ἐπροτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ, παρὰ νὰ ὑποστῇ τὸν ἀτιμωτικὸ διὰ τῆς ἀγχόνης θάνατο. Ἤπιε λοιπὸν δηλητήριο καὶ πέθανε, στὸ καράβι. Ἔτσι οἱ μποσταντζίδες ἔφεραν στὴν Κωνσταντινούπολι ἕνα πτῶμα...

Ἡ ἱστορία ὅμως τῆς Ἀγόριανης δὲν τελειώνει ἐδῶ. Ἔχει τραγικὴ συνέχεια, τὴν ὁποία θὰ διηγηθοῦμε σὲ ἄλλο φύλλο.